

voren; 't scheen dat de kinderen bij haar ingekwartierd waren en dat zij haar gasten nu reeds dadelijk opeischte.

Jans werd op den grond gezet; vlug schoof haar zuster de krukken onder haar armen en de heer maakte zich gereed weer in den tram te springen, toen een heldere stem van onder de deur der herberg hem toeriep:

„Hé Frank! wat zie ik, ben jij 't, en wie droeg je daar?”

„Kom mee, oom! ik vertel 't u onderweg!”

Ook de andere was hem in een oogwenk gevolgd; de tram zette zich in beweging en het zonderlinge reisgezelschap was gescheiden.

II.

„Wel jongen, als ik mij niet vergis was je daar bezig iets heel moois te doen. Dit ben ik niet van je gewoon. Mooidoenerij viel nooit in je smaak!”

Hij, die zoo sprak was een man van omstreeks veertig jaar, krachtig breedgeschouderd met een aangenaam open gelaat en grijzend dik haar, die in zijn eenvoudig krachtige gezondheid een groote tegenstelling vormde met het bleeke gesoigneerde, blonde voorkomen van den jonkman. Frank van Haeren was de zusterszoon van Dr. Adrichem en het was zijn gastheer van de volgende weken, dien hij daar zoo onverwacht ontmoette.

„Ik heb me geamuseerd,” sprak de jonkman met bestudeerde langzaamheid, geheel verschillend van zijn opgewektheid van daareven.

„Met die twee kinderen?”

„Ja, de eene zal wel een patient van u worden. Een geteekende zoo heel gewoon bij de hand; de andere daarentegen heeft niets gedaan dan mij impressies te geven.”

„En daarvoor ga je immers op reis?”

„Ja om niets anders! De mensch is op de wereld om impressies te ontvangen, het leven bestaat immers uit impressies en is zelf een groote impressie.”

„Zoo ik meende tot nu toe dat het bestond uit handelingen.”

„Nu ja dat is goed voor het gros maar er moeten toch altijd lui zijn, die doen en anderen die toezien, de eenen maken het leven, de anderen kijken er naar.”

„En je rangschikt je onder de toeschouwers?”

„Ja, ik betaal mijn entrée en noteer mijn indrukken.”

„Dan was dit zeker ook een soort van entrée of honorarium of wat je het noemen wilt, dat ik je zag betalen in het dragen van het meisje.”

Frank glimlachte flauwtjes.

„Een actie, die een impressie betaalde. Ik verzeker u oom, ik ben goedkoop uit geweest. Wat dat kind mij te genieten gaf is haast met geen goud te betalen.”